

Hon sökte först då Wargens nåd
Och sade: Herre kära —
Will ni ett stycke krusbröd ha
Och hålla det till godo —
Känn på, det smakar min sann bra
Och friskar upp ert mod.

8.

Den Wargen teg och tog emot
Men white gula tänder
Wår Kärning utaf sådant hot
Blef ännu mera stråmder —
Hon tog då fram sin bästa bit
Hon hade i sin ficka
Och gjorde nu med största flit
Sin fiend att bericka.

9.

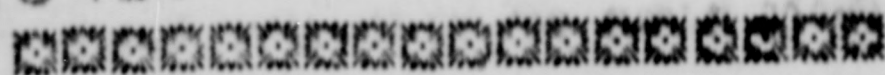
Hon satt här i en stygg arrest
Och war nu helt förlågen,
Hon war i groven illa fäst
Och kunn ej komma wägen
Den Wargen tiöt och Råfiven nep
Och Kärningen börja skraka
Nu Wonder kom med stång och rep
De wille rostwet gripa.

10.

Wår Kärning blef häraf helt glad
En hon blef hielpt af faran.
Hon skyndade från denna stad
Jag menar ifrån snaran.
Dem till sitt hus i frid och ro
J hast hon sig begifwer
Hon sitter trygg uti sitt bo
Och heldre hemma blifwer.

Säljes i Björnskölds Bokhandel i Stockholm.

Stockholm, E. W. Ortmann, 1813.

Förnöjda lefnad du bör slattas,
Långt mera wärd än guld och gods.
När för en gerig all ting fattas
Är jag med litet wäl till mods.
Jag är ej slaf för mitt begär
Jag dignar ej för afund med er,
Jag bryr mig söga om den heder,
Som falska munnar skänka plår.

2.

Min ro på wällust jag ej bygger,
Jag ler åt werldens höga smak.
Att wara måttlig, fri och trygger,
Är nöien under lägsta tak.
Mitt löl till kyrka jag ej gör
Min wälfärd jag i win ej dränker
De år och dagar Himlen skänker,
Till högre saker nyttjas bör.

3.

Låt andra söka gunst och lycka,
Fast oftast genom falska språng
Låt dem och göra som de tycka,
Jag går ändå min jemna gång.
Den ödet styr, gör som han will,
Jag har ej lust med hopen löpa
För guld en sådan lycka löpa,
Som kanske hör en annan till.

4.

Jag önskar mig blott daglig söda,
Samt att så wara frisk och sund;
En måttlig lycka, måttlig möda,
Samt då och då en ledig stund.
Ett samwet utan fläck och sår
En enda wån i sjelfwa nöden,

Godt namn och räckte efter döden,
Jag sedan nöjd från werlden går.

5.

Om allt gick redligt till på jorden,
Om dugden endast blef belönt
Och den man kunde tro på orden,
Hvars trohet man i werket rönt,
Om en den andra ej bedrog,
Om äran fanns der äran blänkte
Om hvar en talte som han tänkte
Då wore lifwet ljufligt nog.

Kärtingen i Warg-gropen.

En Kärting som med största id,
Had' sträfwat för sin söda;
Hon gick omkring wid Juletid,
Och gjorde sig stor möda,
Att skaffa sig en beta bröd
Sin hunger dermed släcka,
Att hon ej måtte blifwa död,
Och sina dagar stäcka.

2.

Hon wiste hos sig ganska wäl
Att både höga och låga
Till hwar tillstundad Jule-helg
Skull något hos sig åga;
En om en Bonde året fring
Ei något har att tåra,
Till Julen skaffar han dock in,
Hwarmed han sig skall nåra.

3.

Då bakas af hwetmiöl och råg
Helt granna fina bullar.
Som ältas hof i deras tråg

Och läggs i höga fullar.
Hwart Kärtingen geff hon något stic
Till bästa i hwar slufwa,
När qwällen kom, hon i godt stic
Då skulle hemåt snufwa.

4.

Jag wet ei då om Kärtingen wär
Till hwar och ett brödstücke
Had tagit sig en liten tår,
Så att hon fått för mycke.
Hon hade säkert fått ett rus
Så att hon mände fela
Om wägen och sitt rätta hus
Och snawade på håla.

5.

Hwad hände sig — wär Kärting snäll
Hon mänd i mörkret samla
Hon råfode en astonqwäll
Uti en Warg-grop ramlä.
Der träffa hon en Räf och Warg
Som suto still och grina
På henne sågo stint och argt
Ja wärre än som swina.

6.

Och stackars Kärtingen ängslig blef
Hon torde sig ei röra
Hon sagta i en wrå bortklef
Hwad skulle hon wäl göra?
Derfäst hwar enzuti sin wrå
Och glodde ganska illa
Ei tordes de af släcken gå
Men suto ganska stilla.

7.

Omöder Kärtingen fant på råd
Sin gäster att traktera,